

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/13/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315011211
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4315011211.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a členov senátu JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a JUDr. Lenky Kováčovej, v trestnej veci proti obžalovanému U. R. C., pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného U. R. C., proti rozsudku Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/133/2015 zo dňa 20.12.2016, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 29. marca 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného U. R. C. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Levice (ďalej len súd I. stupňa) bol obžalovaný U. R. C. (ďalej len obžalovaný) uznaný vinným zo zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

po tom, čo dňa XX.XX.XXXX v čase o XX.XX hod. odišla V.. H. R. z podniku H. v W. domov, na adresu W., D. XX a o XX.XX hod. si chcela otvoriť vchodové dvere, pričom v jednej ruke držala mobilný telefón V. K. sX V. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX a v druhej kľúče od vchodu, pristúpil k nej, chytil jej tento telefón a povedal, že jej pomôže, V.. H. R. pustila z druhej ruky kľúče a obidvoma rukami chytila telefón, ktorý sa jej snažil obidvoma rukami zobrať, čomu sa ona bránila slovami „Pusti to, čo robíš, nechaj ma“ a ťahala si ho k sebe a takto sa niekoľkokrát naťahovali o mobilný telefón, pričom prišiel z pravej strany nestotožnený nezistený ďalší muž, ktorý do V.. H. R. strčil a ako padala na chrbát, tak jej U. R. C. telefón vytrhol z rúk a obaja odtiaľ ušli preč, pričom pri páde na zem si udrela hlavu, čím jej boli spôsobené povrchové odreniny na hlave vzhľadom vľavo s predpokladanou dobou liečenia do 7 dní a škoda odcudzením mobilného telefónu vo výške 700,-Eur.

Za to mu bol podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. za zistenia príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej V.. H. R. škodu vo výške 700,- eur a poškodenej spoločnosti Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s. škodu vo výške 9,51 eur a so zvyškom nároku na náhradu škody bola poškodená V.. H. R. odkázaná na občianske súdne konanie (správne malo byť civilný proces).

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný voči výroku o vine a výroku o treste.

V písomnom zdôvodnení odvolania obžalovaný namietal, že skutok nespáchal, poukázal na skutočnosť, že na súdnom pojednávaní o tom nebol predložený žiadny konkrétny dôkaz či už vo forme svedka,

fotografie, videa alebo odtlačkov prstov. Taktiež namietol, že poškodená sa vyjadрила, že útočníci boli dvaja a po druhom polícia ani súd vôbec nepátrali.

K predmetnému odvolaniu sa vyjadril aj okresný prokurátor, ktorý uviedol, že poškodená jednoznačne aj pri konfrontácii zotrvala na tom, že to bol obžalovaný, kto predmetný skutok spáchal. Stotožnil sa so záverom súdu I. stupňa, ktorý aj s poukazom na znalecký posudok PhDr. Zuzany Bielikovej, vyhodnotil výpoveď poškodenej za vierohodnú, jasnú, zrozumiteľnú a bez rozporov a to napriek skutočnosti, že obžalovaný od začiatku vinu popieral. Poukázal tiež na skutočnosť, že rozpoznávacie a ovládacie schopnosti obžalovaného neboli ovplyvnené žiadnou duševnou poruchou, jeho trestná zodpovednosť nebola spochybnená a vo vzťahu k jeho zavineniu, nie je významné, či sa podarilo stotožniť druhú osobu podieľajúcu sa na spáchaní trestného činu. V konečnom dôsledku navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí vyjadril, že na podanom odvolaní trvá, je nevinný, nevie si vysvetliť, prečo poškodená tvrdí, že predmetný skutok spáchal on. Namietol tiež, že nevie ako ho mohla poškodená opísať, keď tam nebol a okrem toho tvrdila, že útočníci boli dvaja. Žiadal vyhovieť jeho odvolaniu v celom rozsahu.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomne podaného vyjadrenia k odvolaniu obžalovaného a navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, keďže súd I. stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým a právne zisteniam.

Krajský súd na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, nezistiac zákonné dôvody na postup podľa § 316 ods. 1 alebo § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, pričom preskúmal výrok o vine i treste. Súčasne nadriadený súd preskúmal správnosť postupu konania, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Okresný súd Levice v prejednávanej veci rozsudkom zo dňa 20.12.2016 sp. zn. 2T/133/2015 uznal obžalovaného U. R. C. vinným zo zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zák., za čo mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 roky a 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a povinnosťou uhradiť škodu poškodenej V.. H. R. a S., zdravotnej poisťovni.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu, odvolací súd dospel k záveru, že súd I. stupňa vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. a skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, keďže pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., preto na ne v podrobnostiach len poukazuje.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu I. stupňa, že z vykonaného dokazovania niet pochýb o tom, že skutok sa stal, tento spáchal obžalovaný U. R. C. spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozsudku a tento skutok správne po vykonaní dokazovania právne kvalifikoval ako zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ ide o dôvody odvolania obžalovaného, tento v písomnom zdôvodnení odvolania napáda výrok o vine tvrdiac, že poškodenú V.. H. R. nenapadol, na mieste spáchania skutku ani nebol, bol v bare F., odkiaľ odchádzal sám po XX,XX hodine, čo mu mala dosvedčiť svedkyňa S. R. a svedok U. I.. S touto obranou obžalovaného sa už súd I. stupňa vo svojom rozhodnutí riadne vysporiadal v súlade s Trestným poriadkom, podrobne rozviedol dôvody, ktoré usvedčujú obžalovaného zo žalovaného skutku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Preto pokiaľ ide o vinu obžalovaného, nadriadený súd iba poukazuje na usvedčujúcu výpoveď poškodenej V. H. R., ktorá ihneď po spáchaní skutku oznámila túto skutočnosť svojmu priateľovi a išla podať trestné oznámenie na políciu, kde páchatela slovne popísala, na základe čoho bol vyhotovený aj jeho identikit, tohto následne vyhľadala na stránke Q. a i počas rekognície ho označila ako páchatela skutku. Vo svojich výpovediach tak v prípravnom konaní ako i na hlavnom pojednávaní jednoznačne popísala priebeh skutku a počas konfrontácie vykonanej súdom I. stupňa na tejto výpovedi zotrvala a uviedla, že si je istá tým, že skutok spáchal obžalovaný, pričom na hodnovernosť výpovede poškodenej bol vypracovaný i znalecký posudok znalkyne z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých PhDr. Zuzany Bielikovej, ktorá potvrdila, že poškodená je spôsobilá vnímať, zapamätať si a následne reprodukovať prežitú udalosť, jej všeobecná i špecifická vierohodnosť je zachovaná, neboli u nej zistené žiadne sklony k fabuláciám a konfabuláciám. Vykazovala znaky prežitej udalosti.

Taktiež výpoveďami svedkov S. R. a U. I. nebola podporená obrana obžalovaného, naopak ani jeden z nich nepotvrdil, že obžalovaný odchádzal v predmetnom čase z baru F. sám, svedok U. I. poprel, že by bol v predmetnom podniku s obžalovaným, tohto tam iba stretol a z podniku odchádzal sám medzi XX.XX hod a XX.XX hod., je pravdou, že ešte pred jeho odchodom riešil v podniku incident s nejakou slečnou, ktorej prišlo zle. Taktiež svedkyňa S. R. nepotvrdila výpoveď obžalovaného, keď uvádzala, že z baru F., v ktorom robila barmanku, odchádzala po druhej hodine spolu s obžalovaným, pričom popísala celý priebeh cesty domov, čo sa však nezhodovalo s výpoveďou obžalovaného, ktorý uvádzal, že z predmetného podniku odchádzal sám.

Skutok sa stal dňa XX.XX.XXXX cca o XX.XX hodine, o XX.XX hodine bol skutok poškodenou oznámený na políciu a poškodená bola ošetrená ešte v ten istý deň i lekárom. Z uvedeného je zrejmé, že ani námietka obžalovaného spočívajúca v tvrdení, že poškodená neoznámila predmetný skutok ihneď, je bezpredmetná.

K námietkam obžalovaného je tiež potrebné uviesť, že poškodená si obžalovaného počas cesty domov nevšimla, jeho tvár a fyziognómiu zaregistrovala až počas skutku, presne popísala spôsob napadnutia, z ktorého vyplynulo, že bola napadnutá dvomi osobami, pričom druhou osobou bola napadnutá tak, že táto do nej z pravej strany strčila a ona spadla dozadu, kde si udrela hlavu, čo je i dôvod, prečo sa jej nepodarilo túto osobu opísať a orgánom činným v trestnom konaní následne stotožniť. Táto skutočnosť však nie je relevantná vo vzťahu k trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného za spáchaný skutok, nakoľko súd môže rozhodovať iba o vine alebo nevine osoby, na ktorú bola podaná obžaloba.

Pokiaľ ide o návrh obžalovaného, ktorý predniesol na verejnom zasadnutí s tým, že žiada, aby bola vypočutá jeho matka, ktorá si mala všetko pamätať aj to, kedy prišiel domov, k tomuto odvolací súd dodáva, že matka obžalovaného, ako vyplynulo z vykonaných dôkazov, nebola priamym svedkom udalostí, ktoré sa mali stať v kritický deň, t.j. XX.XX.XXXX v čase okolo XX:XX hod. v W., na D. ulici č. XX a preto výpoveď tejto svedkyne nebola potrebná na objasnenie skutočností, za akých sa mal stať skutok.

Z uvedených dôvodov bol preto tento návrh na doplnenie dokazovania krajským súdom zamietnutý.

Z vyššie uvádzaných dôvodov správne dospel súd I. stupňa k jednoznačnému záveru, že skutok ako je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku sa stal, tento spáchal obžalovaný a je potrebné ho právne kvalifikovať ako zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zák., nakoľko bolo preukázané, že obžalovaný spoločným konaním z doposiaľ nestotožnenou osobou použil proti poškodenej násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci - mobilného telefónu, preto považoval krajský súd uvedené odvolacie námietky obžalovaného za nedôvodné.

Súd I. stupňa skutok správne právne kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., keďže obžalovaný použil násilie voči poškodenej za účelom zmocniť sa mobilného telefónu. Predmetné násilie spočívalo nielen v neočakávanom vytrhnutí mobilného telefónu z ruky poškodenej, ale došlo k zmocneniu sa mobilného telefónu obžalovaným po prekonaní aktívne kladeného odporu zo strany poškodenej, ktorá sa oboma rukami snažila mobilný telefón udržať, ktorého sa v tom čase obžalovaný snažil zmocniť mykaním. Toto sa mu podarilo až potom, ako druhá doposiaľ nestotožnená osoba strčila do poškodenej z pravej strany, v dôsledku čoho poškodená spadla na zem a potom jej obžalovaný telefón vytrhol z rúk.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, keďže súd I. stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery. V tomto smere nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu. Pokiaľ odvolateľ namieta hodnotenie dôkazov súdom I. stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavných pojednávaniach, treba uviesť, že hodnotenie dôkazov súdom I. stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil.

I pokiaľ ide o naplnenie subjektívnej stránky žalovaného trestného činu, odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu I. stupňa, že sa jednalo o priamy úmysel v zmysle ustanovenia § 15 písm. a/ Tr. zák.

Pri preskúvaní zákonnosti a primeranosti uloženého trestu odvolací súd zistil, že súd I. stupňa dôsledne prihliadol pri ukladaní trestu na ustanovenie § 34 Tr. zák., pričom pri ukladaní trestu prihliadol na spôsob spáchania skutku, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd I. stupňa správne konštatoval, že u obžalovaného nie je možné prihliadnuť na žiadnu z poľahčujúcich okolností uvedených v ustanovení § 36 Tr. zák., na druhej strane správne zistil príťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zák., že obžalovaný už bol v minulosti súdne trestaný, kde je potrebné prihliadnuť na jeho odsúdenie pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. Okresným súdom Levice sp. zn. 3T/43/2013, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok a 8 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 4 roky, plynúcou do 15.04.2017 a s probačným dohľadom nad jeho správaním, z čoho je zrejmé, že prejednávaneho skutku sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

S poukazom na uvedené, správne potom súd I. stupňa upravil trestnú sadzbu podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšením dolnej hranice základnej trestnej sadzby (3 až 8 rokov) o 1/3 vyjadrenej v § 188 ods. 1 Tr. zák. a vychádzal pri ukladaní trestu z trestnej sadzby 4 roky 8 mesiacov až 8 rokov.

Správne potom súd I. stupňa obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 roky a 8 mesiacov, t. j. na samej spodnej hranici zvýšenej trestnej sadzby, ktorý i odvolací súd považuje za primeraný, prihliadnuc na osobu obžalovaného, povahu spáchaného skutku, následky, spôsob spáchania skutku, pohnútku a zavinenie obžalovaného, ako i doterajší život obžalovaného. Takto vymeraný trest považuje odvolací súd za dostatočný na nápravu obžalovaného ako i na ochranu spoločnosti, súčasne nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by mu mohol mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby v zmysle ustanovenia § 39 Tr. zák. Preto nemal odvolací súd dôvod meniť trest uložený súdom I. stupňa. Súčasne pri vyššie uvedenej trestnej sadzbe nebolo možné obžalovanému uložiť iný druh trestu.

S poukazom na znenie § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. tiež správne súd I. stupňa zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávaneho skutku vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Za správny a zákonný krajský súd považuje aj výrok o náhrade škody, keďže si poškodená S. zdravotná poisťovňa a poškodená V.. Barbora R. riadne a včas v trestnom konaní škodu uplatnili a súd I. stupňa uložil obžalovanému povinnosť túto škodu V.. H. R. vo výške 700,- eur a S. zdravotnej poisťovni vo výške 9,51 eur nahradiť. So zvyškom nároku na náhradu škody bola správne poškodená V.. H. R. súdom I. stupňa odkázaná na civilný proces v zmysle ustanovenia § 288 ods. 2 Tr. por., nakoľko odborným vyjadrením bola stanovená hodnota odcudzeného mobilného telefónu na sumu 700,- eur.

Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie obžalovaného považoval za nedôvodné, a preto ho v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.